De Nationaal-Socialistische Vrouw

2e JAARGANG No. 2 - 1 FEBRUARI 1942

Verschijnt om de 14 dagen — Uitgave: NENASU, Rotterdam

Opstelster: A. W. te Luij, Zeestr. 76, Den Haag, Tel. 182440 - Adm.-adr.: Postbus 832, R'dam, Tel. 72916. Abonnementsprijs: f 1.30 p. half jaar; f 2.60 p. jaar; bij vooruitbetaling op giro 207915 t.n.v. Volk en Vaderland, R'dam (met vermelding „Vrouwenblad"). Voor zoover de voorraad strekt kunnen losse nrs. worden aangevraagd bij de Nenasu, Postbus 832, R'dam, Tel. 72916 - Prijs 10 ct. met inbegrip van porti. Advertenties 25 ct. p. regel. Korting bij contr.

K 1675

KOMT VAN HET EILAND AF...

Wij willen hier eens een hartig woordje spreken met diegenen, die reeds vóór 10 Mei 1940 lid van de Beweging waren en op grond daarvan meenen, dat zij een streepje vóór hebben op hen, die door omstandigheden eerst nà dien datum lid konden worden.

In zekeren zin hebben de eerstgenoemden ook een streepje voor, want immers zij waren het die verdachtmakingen, terreur e.d. trotseerden. Dit wil echter niet zeggen, dat zij op grond daarvan zich het recht mogen aanmatigen om met een neerbuigend lachje den „nieuwelingen" tegemoet te treden.

Deze houding is misschien zeer menschelijk — onkameraadschappelijk is zij tevens.

Er zijn er die zeggen: wij hebben tot nu toe al het werk moeten doen, het aangename maar ook het ònaangename. Toen de lucht zuiver werd kwamen de „nieuwen" en deze willen dan ineens de hoogste functies bekleeden. En wij ouderen, moeten dan maar terzijde treden en ons liefst nog laten commandeeren ook.

Resultaat: de ouderen gaan op een eilandje zitten, vormen zoodoende zelfs de door ons, nationaal-socialisten, zoo gehate kliekjes en zouden oorzaak worden, dat er in onze Beweging een ouderwetsch democratische schotjesgeest ging groeien.

Dit moeten wij, die nu al die jaren lang juist tégen zulk een geest met alle kracht hebben gestreden, voorkomen. En dat kunnen wij door de „nieuwen" met evenveel kameraadschappelijkheid te bejegenen als wij dat gewend zijn tegenover de oudere leden. Dit zijn wij zelfs verplicht. Doen wij dit niet, dan zijn wij geen nationaal-socialist en moeten wij weer van voren af aan beginnen ons zelf te vormen. Ja, dan moeten wij zelfs àchter de „nieuwen" aanloopen, omdat wij dan nòg veel later komen.

Het is nu eenmaal zoo, dat er zoovele nieuwe kameraden eerst thans bij ons konden komen. De omstandigheden waren ernaar; wij behoeven daarover nu niet verder uit te wijden.

Aan de ouderen de plicht den nieuwen leden de gelegenheid te geven door daadwerkelijken steun te toonen, dat het hun ernst is.

Maar al te dikwijls gebeurde het, dat kameraadskes, die eerst sedert kort lid der N.S.V.O. zijn, hun leedwezen erover uitspraken, dat „men haar niet wilde".

„Ik heb" — zoo schreef ons nog kort geleden een der kameraadskes — „mij direct aangemeld bij de plaatselijke leidster om werkzaamheden in de N.S.V.O. te verrichten. Het kon mij niet schelen waaruit deze zouden bestaan, àls ik maar wat deed. Ik werd echter steeds, zij het dan ook niet abrupt, afgewezen. Dit deed mij veel verdriet, want ik voelde me er zoo echt naast staan."

Zooiets mag bij ons niet voorkomen. Een ieder die met ware bedoelingen tot ons komt, moeten wij op echt kameraadschappelijke wijze in onze organisatie opnemen. Er mag geen verschil bestaan tusschen de behandeling van de „ouderen" en de „nieuwen".

Er zijn ook oudere leden, die klagen dat zij het altijd maar weer zijn, die het werk moeten doen. Welnu, voor hen is dan de tijd gekomen om iets van de, dikwijls overstelpend vele, werkzaamheden over te doen. Laten zij echter niet zoo flauw zijn — om het maar eens populair te zeggen — om te beweren: nee, ik geef niets uit mijn handen; ik en ik alleen zal het doen en een ander heeft er niets mee noodig. Zulk een gedachtengang getuigt niet alleen van een groote bekrompenheid, doch is tevens een blijk van gebrek aan verantwoordelijkheidsbesef. Het komt er niet op aan of het werk wordt gedaan door kameraadske Jansen of door kameraadske Pietersen. Het komt er ook niet op aan, of het wordt verricht door het kameraadske, dat al vijf jaren lid is of door het kameraadske dat zich eerst een jaar geleden heeft aangemeld. Het werk mòet worden gedaan, grondig en goed, dáárop komt het aan.

Maar ook tot de nieuwe kameraadskes willen wij een manend woord richten.

Bedenkt, dat de ouderen een heel wat moeilijker tijd in de Beweging achter den rug hebben; dat zij het zijn geweest, die door hun volharding en trouw de Beweging steunden. Dat zij het zijn geweest die soms zeer groote offers hebben gebracht. Komt ge U in onze rijen scharen, wij ontvangen U met vreugde en zullen U gaarne wat werk overdragen. Zorgt gij er echter voor, dat men niet kan zeggen: zie, nog geen „blauwen Maandag" lid en reeds zóóveel praats!

Bescheidenheit ist eine Zier... zoowel voor de ouderen als de jongeren!

Maar mochten er hier en daar in den lande nog kameraadskes zijn, die zich afzijdig houden van haar die zoojuist lid werden, dan roepen wij dezen toe:

Komt, kameraadskes, weest niet zoo flauw; komt van het eiland af...!

♥

DE FINSCHE VROUW EN HAAR VADERLAND

door
Dr. F. BREEDVELT—VAN VEEN

In „De Nationaal-Socialistische Vrouw" van 7 November 1941 vertelt kameraadske De Ruiter in een onderhoud iets over de Finsche vrouwen, voornamelijk over de Lotta's.

In den Russischen winteroorlog 1939—1940 leerden wij haar kennen, de dappere Lotta's. In dagbladen en tijdschriften werd en wordt nog veel over haar verteld en onze sympathie gaat uit naar de Finsche vrouwen, die zoo veel en zulk moeilijk werk moeten verrichten op de plaats van de mannen, die aan de fronten vechten. Maar ook in vredestijd hebben in dit zoo groote en dun bevolkte land de vrouwen steeds en overal meegeholpen.

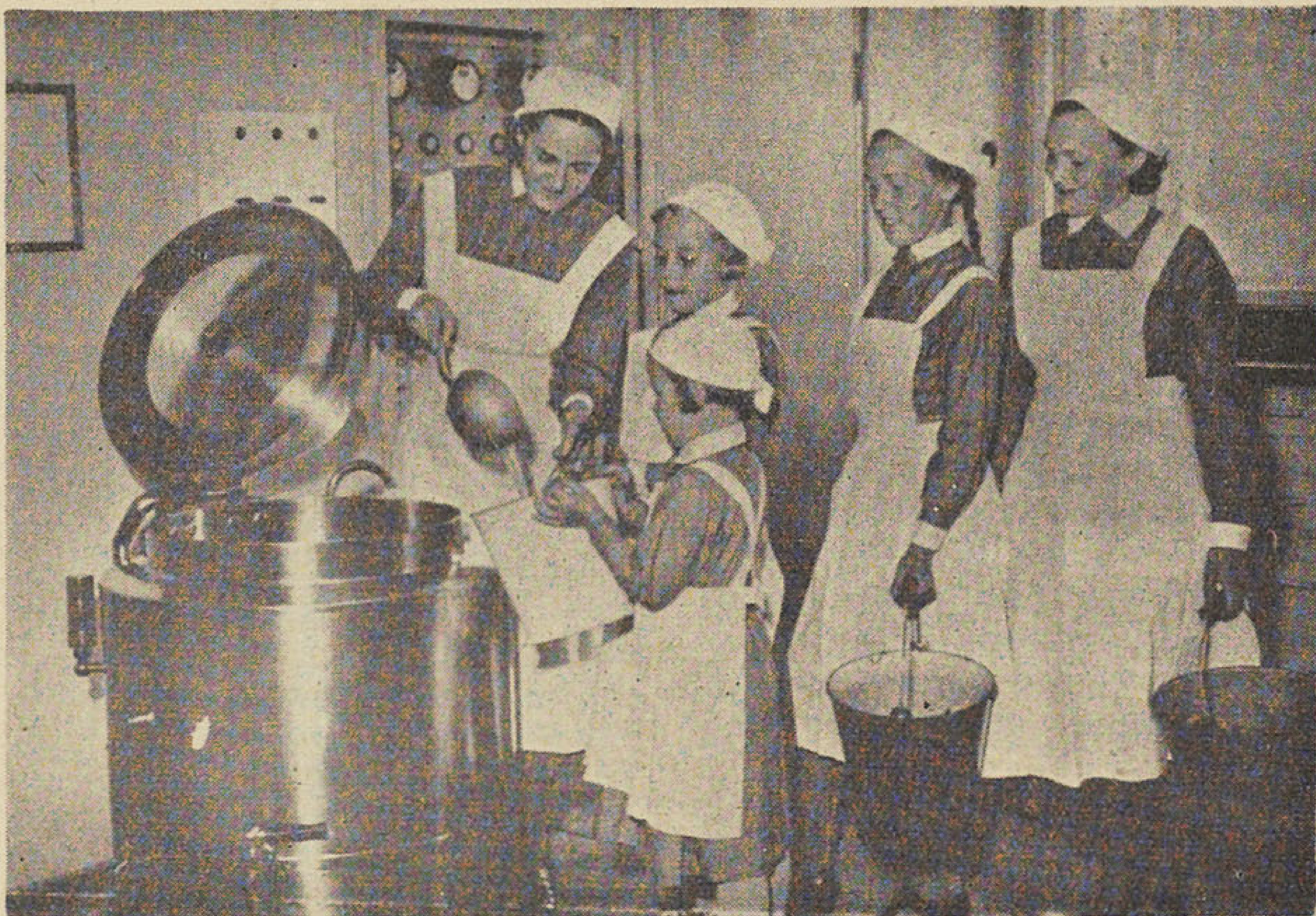
Op een reis door Finland in 1939, vlak voor de oorlog over Europa losbrak, vonden wij in heel het land de Finsche vrouw werkend, waar de man ontbrak. Wij ontmoetten de Lotta in een kleine witte kiosk, waar zij den vermoeiden reizigers een verfrisschenden dronk reikte, in de autobus op weg naar de IJszee was het de allervriendelijkste onderwijzeres, die naar Petsamo reisde om den ganschen donkeren winter door in het hooge Noorden de Lappenkinderen de eerste beginselen van lezen en schrijven te leeren. In Abo en Helsinki waren het de conductrices op de tram en de kelnerinnen in de groote restaurants, in de stationswachtkamers van de kleine plattelandsplaatsjes de restauratrices, die het werk der mannen verrichtten. In verschedene touristenhotels troffen wij als chef de reception of als hotelier vrouwelijke studenten aan, die op deze manier 's zomers het geld, noodig voor hun studie, verdienen en om hun talenkennis voor dit werk zeer gezocht zijn. Het lijkt wel, of in dit land geen werk te zwaar is voor een vrouw, want zelfs kan men haar aantreffen als houtdraagster bij het maken van houtvlotten.

De moeilijkste taak is echter weggelegd voor de vrouw op het land. Op de boerderij werkt zij met haar man mee als trouwe hulp in den zomer, in den winter evenwel moet zij het geheele bestuur voeren, want dan trekt de man vaak voor langen tijd de bosschen in om als pelsjager er wat bij te verdienen. Dan heeft zijn vrouw de zorg voor de koeien op stal, voor de voorraden van graan en hout naast de zorg voor kinderen en personeel bij een voortdurende ongerustheid over haar man, die door sneeuw en ijs jaagt op beren en kleinere pelsdieren en daarbij steeds in levensgevaar verkeert.

Het meest te bewonderen zijn echter de vrouwen der kolonisten. Finland is in hoofdzaak een agrarisch land, maar het is in dichtheid van bebossching het tweede van Europa. Wil het dus zijn volk voeden, dan moet het een deel van zijn uitgestrekte wouden afstaan om daar akkerland van te laten maken. Dit geschiedt door flinke jonge mannen, die verstand hebben van ontginning en er naar verlangen eigen hof en erf te bezitten. Zij zijn de kolonisten, die met hun vrouwen diep de eenzame bosschen intrekken waar zij voor hun opgespaarde geld een stuk bosch, vaak met moerassigen grond er bij, hebben gekocht om dat te bewerken. Samen gaan hier de man en de vrouw hun huis bouwen, samen een gezin stichten om soms de stamhouders te worden van een heel dorp. Zoo vertelt ons Curt Strohmeyer in zijn zeldzaam boeiend boek „Im Zauber Suomi's" („Onder de betoovering van Finland") van den kolonist Pehkonen, die vele kilometers ten Noorden van den Poolcirkel aan een bocht van de Ivalojoki (rivier van Ivalo) een nederzetting heeft gesticht in de nabijheid van het Inari-meer tusschen de 68ste en 69ste breedtegraad.

Acht jaar geleden is in het vroege voorjaar Pehkonen met zijn eenvoudige, trouwe en moedige vrouw getrokken langs den IJszeeweg naar het Noorden met hun heele bezit: een lichtbruine koe zonder horens — zooals de koeien in Noord-Finland zijn — en twee rendieren, die ieder een slede trekken en op een geleenden wagen, met een eveneens geleend paard ervoor, een paar bedden, een schommelstoel (geen gezin doet het in deze oorden zonder zoo'n meubel), een schaafbank en een vensterkruis. Als zij in de buurt van het Inarimeer komen neemt een Lap paard en wagen van hen in ontvangst, want hier houdt de straatweg op en de rendieren moeten de sleden met al de bagage er op naar de plaats van bestemming trekken.

Aan de Ivalojoki, waar Pehkonen zijn grond heeft gekocht — hoe groot het stuk is weet hij zelf niet — groeit slechts oerwoud, alleen maakt de woeststroomende rivier hier een bocht en daardoor is er een kleine strook weiland vrijgelaten, net genoeg voor een koe. Hier slaat de man een tent op en begint ruimte te maken voor een huis, dat eerst niet meer dan een stal wordt. Voor grootere plannen is er in den korten Laplandschen zomer geen tijd genoeg. Bovendien moet er voor wintervoer gezorgd worden voor de koe, want de winter is lang en hulp hebben zij niet. De naastbijzijnde nederzetting is 60 km. van hen verwijderd. Daarom pakt de vrouw van Pehkonen alles mee aan. Zij hakt hout en stapelt de balken op elkaar, hamert en klopt, maait het gras en kookt het eten. En als de kleine stal klaar is, wordt haar kindje geboren, zonder hulp, want die

Les in de keuken voor de Jong-Lotta's. Wie kent ze niet, de Finsche Lotta's, die door haar volharding en moed de bewondering van een ieder afdwingen! Ook voor de jonge Lotta's bestaat een vereeniging, waarbij vrijwel alle Finsche meisjes aangesloten zijn. (Foto: I.P. en R.S.)

Niemand
behoeft zijn Distributiebescheiden te verliezen

Wij ondervinden de distributie der noodzakelijke levens- en gebruiksmiddelen geen van allen als een pretje, doch men kan er vrede mee hebben, omdat zij nu eenmaal 'n noodzakelijk begeleidingsverschijnsel van den oorlog is en omdat de ouderen onder ons uit ervaring kunnen bevestigen, dat de distributie in dezen oorlog heel wat beter verloopt dan in de jaren 1914—'18.

Doch ook toen was het reeds een bekend verschijnsel, dat kinderen een merkwaardige voorliefde hebben voor distributiekaarten als speelgoed, dat bejaarde, bijziende dames ze als regel gebruiken om de kachel mee aan te maken, terwijl de huisvrouwen ze blijkbaar bij voorkeur op winderige dagen vlak voor een open raam leggen!

De nieuwe maatregel, dat verloren distributiebescheiden (behalve wanneer zij verloren zijn gegaan door brand, bominslag of inbraak) niet meer geheel of gedeeltelijk worden vergoed, is hard. De feiten wijzen helaas uit, dat het een bitter noodzakelijke maatregel is, want het verliezen van de distributiebescheiden nam hand over hand toe naarmate de rantsoenen beperkt werden. Tot het dan de laatste maanden zóó erg werd dat er gemiddeld per maand 20.000 kaarten verloren werden — wilde men tenminste van alle aangiften gelooven, dat zij der waarheid getrouw waren....

Het spreekt vanzelf, dat in vele gevallen de waarheid te kort is gedaan en van bevoegde zijde vernamen wij zelfs, dat zeker een 80 pct van alle aangiften te kwader trouw is geschied.

Men moet zich goed realiseeren, wat dit zeggen wil. Een bepaalde distributiekaart bevat bonnen voor één artikel gedurende een bepaalde periode. Als men uitrekent, welke hoeveelheid er over die geheele periode op één zoo'n kaart te krijgen is, dan komt men nog altijd tot een respectabel resultaat. Er werd tot dusver meestal ongeveer driekwart van de verloren distributiebescheiden vergoed. Dat wil dus zeggen dat er per maand een 15.000 distributiekaarten extra worden uitgegeven.

Een **waarschuwing** aan de **huisvrouw**

Hiervan zou volgens bovenstaande schatting 80 pct., d.i. 12.000 kaarten niet verloren zijn gegaan. De hoeveelheden op deze kaarten verkrijgbaar worden dus nog eens extra aan de totale beschikbare voorraden onttrokken. Nog gezwegen van het feit, dat de overige 3.000, welke te goeder trouw als verloren zijn opgegeven, onmogelijk inderdaad verloren gegaan kunnen zijn. Men kan rustig aannemen, dat een distributiekaart, die ergens verloren en vervolgens door een ander weer gevonden wordt, op de een of andere manier in goederen wordt omgezet.

Het is in elk geval duidelijk, dat dit niet zoo door mag gaan, of het „verliezen van distributiebescheiden" zou een nieuw soort volkskanker worden, gelijk te waardeeren met den sluikhandel en de clandestiene slachterij, als vergrijpen tegen de volksgemeenschap, welke als zoodanig niet streng genoeg gestraft kunnen worden.

Een ieder moet inzien, dat het rechtvaardig is, dat hier met harde hand is ingegrepen. Tenslotte behoeft niemand zijn distributiepapieren te verliezen; het is slechts een kwestie van opletten en voorzichtig zijn. Bankbiljetten zijn nog te verdienen, maar distributiekaarten niet.

En de paradox van elk distributiesysteem is nu eenmaal, dat de goeden moeten lijden onder de kwaden; dat moeten de eerlijke, doch slordige verliezers maar tijdig bedenken. (V.P.B.)

---

is er eenvoudig niet. Maar het gaat goed en het is een gezond kind. Dan komt de winter en de koe op stal krijgt een kalfje. De vrouw heeft het druk; ze moet brood bakken, hout voor het vuur halen, het rendiervleesch rooken en nog zooveel meer. Haar man is heele dagen weg om als pelsjager er wat bij te verdienen. Geheel alleen doorleeft deze vrouw met haar kind de vele donkere winterdagen midden in het oerwoud. Maar zoodra het dooit, begint het werk buiten weer. Aardappels worden gepoot, Pehkonen gaat een smidse bouwen, zijn vrouw helpt hem daarbij, draagt planken aan, bewerkt zelfs het hout met bijl en schaaf. Ze gaat visschen, de koe melken, hooien en zoekt wilde honing en onderwijl verwacht zij haar tweede kind. Met haar man ontgint zij nieuwe akkers, een heg maken zij er om opdat de koe niet alles plat trapt en dan beginnen zij het groote, nieuwe huis te bouwen, in onze oogen slechts een hut, voor hen een paleis!

Na vier maanden warme, bloeiende zomer met bijna-tropische vegetatie en lichte nachten komt de winter weer. Op een dag komt de man bloedend thuis, een aangeschoten beer heeft hem aangevallen, maar gedood heeft hij het dier toch en nu kan de vrouw in dezen winter op een berenhuid slapen, die echter in het voorjaar verkocht wordt, want zoo'n huid brengt veel geld op. Den volgenden zomer komt het huis gereed, een sauna (Finsch badhuisje) komt er bij. Vier morgens grond worden letterlijk aan het oerwoud ontworsteld. De zachte handen der vrouw zijn hard geworden als het hout dat zij bewerkt heeft. Nu, na acht jaren heeft zij vijf kinderen, die later op hun beurt weer het bosch zullen ontginnen vlak naast hen en na jaren zal het een gansche nederzetting worden, die den naam Pehkonen zal dragen. Aan dit werk heeft een vrouw met haar stillen eenvoudigen moed en vooral met haar opofferende liefde het grootste aandeel gehad.

Hoe groot de liefde van de Finsche pioniersvrouw voor haar man en vooral voor haar land moet zijn om zoo haar beste krachten aan al dezen arbeid te geven, kunnen wij misschien niet ten volle beseffen, maar wel weten wij, dat al de moeilijkheden van een kolonistenechtpaar slechts daar kunnen overwonnen worden, waar de groote liefde tusschen man en vrouw, die het harde werken tot een vreugde maakt, gedragen wordt door de zuivere gedachte, dat zij gebonden zijn aan den bodem, die door harden arbeid werd bereid, zoodat het gansche nageslacht zich daarin kan wortelen.

Onbewust leefde dat gevoel, verbonden te zijn aan den zoo geliefden Finschen grond altijd reeds bij de Finsche boeren, het werd alleen niet uitgesproken, want het Finsche volk is als het Nederlandsche, karig met woorden. Maar deze groote oorlog, die Finland heeft gebracht aan de zijde van Duitschland om te strijden voor de bevrijding der Germaansche volken, dit heden legt den grondslag voor het nationaal-socialisme in Finland, ook bij de Finsche vrouwen.

ONZE KAMERPLANTEN

Het staat altijd gezellig eenige bloeiende planten in de kamer te hebben. Vooral nu het winter is en de tuin ons geen versche snijbloemen meer kan geven.

Het is goed een ketel water op de kachel te plaatsen, zoodat de temperatuur voor de kamerplanten niet te droog wordt.

Het gebeurt wel eens, dat de planten door een plotselinge vorst zelfs in de kamer bevriezen. Meestal gebeurt dit als ze voor het raam staan en er 's nachts geen kachel brandt. Hebben de planten van de vorst geleden, dan moeten ze niet plotseling in een te warme omgeving gebracht worden. Als U in het bezit bent van een plantenspuit, dan besproeit U de bladeren met koud water, doch niet te dichtbij, daar anders het water met te grooten kracht tegen de bevroren bladeren aankomt.

Cyclamen behooren nu wel tot de meest dankbare soorten wat hun bloei betreft. Als men ze goed behandelt, kunnen ze zeker den geheelen winter in bloei blijven. Men zet de plant in een diep kommetje en vult dit iederen dag met lauw warm water. Als men regenwater heeft, is dit wel het beste.

Bij planten die in knop staan moet men er voor zorgen, dat zij niet steeds omgedraaid worden, anders vallen de knoppen af.

Bij de foto's:

Boven: de Primula, die welhaast in elke huiskamer te vinden is.
Beneden: in hartje winter verblijdt ons de Azalia door haar mooie roze en witte bloemen. (Foto's: I.P. en R.S.)

Nieuwe uitgaven

„Hoe zullen wij ons kind noemen?"
Bij de uitgeverij „Hamer", Den Haag, verscheen een aardig boekske waarin aanstaande ouders echt Germaansche namen kunnen vinden voor hun jongste. Het bevat zoowel jongens- als meisjesnamen en is van de hand van Rud. van Houten-Enger.

„De vreemde Storm", door Henri van Hoof.

Bij de Nenasu verscheen dit boek, dat een beeld geeft van de vijf oorlogsdagen welke over ons land woedden, bezien vanuit IJmuiden. Het geheel speelt zich in deze plaats af. De hoofdpersonen die in dit boek een rol spelen bestaan in werkelijkheid; alleen hun namen zijn veranderd. Het leert ons de verschrikkingen zooals die door de visschers, schippers, reeders en andere bewoners van IJmuiden zijn ondervonden. Ernst Voorhoeve schreef een woord vooraf.

„Hoe komen wij aan onze namen?"
Ja, hoe komt u eigenlijk aan uw naam? Hoe ontstond hij, had hij een bijzondere beteekenis en hoe kwamen uw voorouders er toe den naam dien gij thans draagt, aan te nemen? Dit alles wordt u op interessante wijze — verlucht met vele duidelijke voorbeelden waarin ge misschien uw eigen familienaam tegenkomt — in bovengenoemd boek van de hand van G. J. Uitman en uitgegeven bij Kosmos" te Amsterdam, verteld.

„Vleeschlooze Gerechten".

In de reeks „Weten en Kunnen" verscheen dit voor onze huisvrouwen in dezen tijd belangrijke werkje door M. J. Krabbe, bij de uitgeverij „Kosmos" te Amsterdam. Vier aardige foto's verluchten het geheel.

„Beginselen van het nationaal-socialisme", door dr. J. H. Carp, verschenen bij de Nenasu is een samenvatting der grondbeginselen van het nationaal-socialisme. De brochure is opgedragen aan onze gevallen kameraden.

WAT DOEN ONZE N.S.V.O:-sters?

Het is nu voor de derde maal, dat wij in onze nieuwe rubriek „Wat doen onze N.S.V.O.-sters" iets gaan vertellen over het werk der kameraadskes.

Reeds nu gaan wij met onze lezeressen een kijkje over de grenzen nemen en wel bij onze N.S.V.O.-sters in Brussel. Wij waren namelijk in de gelegenheid een praatje te maken met de districtsleidster voor België, kam.ske Fryling—de Groot.

Zooals U in ons vorig nummer zult hebben gelezen, is de N.S.V.O. in België druk aan den arbeid. Wij wezen er reeds op, dat het voor kameraadskes daarginds heel wat moeilijker werken is dan hier in het moederland, gezien de omstandigheden daar.

In Juli van het vorige jaar begon kam.ske Fryling met den arbeid. De N.S.V.O. moest toen nog geheel worden opgebouwd in België. Dat het zeer, zéér moeilijk is om in oorlogstijd een organisatie te gaan opbouwen, daarover behoeven wij wel niet uit te wijden!

— Hoe bent U dan wel begonnen? vragen wij.

— Zoo goed als alleen. Wel moet ik zeggen, dat mijn man, die districtsleider is, mij heel wat geholpen heeft.

— Alsjeblieft, dàt is nu nog eens een echtgenoot! roepen wij uit.

— Ik moest bijvoorbeeld zelf alle adressen schrijven van diegenen, die voor het lidmaatschap moesten worden aangeschreven. En zoo waren er meer van die administratieve karweitjes die heel wat tijd hebben gevergd.

— En kreeg U direct hulp?

— Nou.... niet dirèct. Ik heb eerst eens een hartig woordje moeten spreken op de bijeenkomsten welke ik toen belegde. En toen kwamen ze een voor een. Hulp kreeg ik toen ook.

— En nu?

— Nu zijn wij al zoo ver, dat er zich een kleine kern gevormd heeft die al het werk dat zoo noodig moet worden gedaan op zich heeft genomen en ik kan niet anders zeggen: de zaak marcheert. Eenige honderdtallen zijn er nu al. Vergeet niet, dat het contact met elkander in den vreemde moeilijker is dan hier. Wij zijn tenslotte over het geheele land verspreid en moeten zoo van de eene plaats naar de andere een nauw contact met elkander verkrijgen.

— En waaruit bestaan Uw werkzaamheden? willen wij natuurlijk gaarne weten.

— In de allereerste plaats eischt het sociale werk al onze aandacht op.

— Net als hier dus.

— Ja. Ik heb tot mijn genoegen gezien, dat U over onze werkzaamheden al bericht hebt in Uw blad. Met Kerstmis hebben wij hard gewerkt om al de kameraden, die het minder goed hebben, toch nog een paar prettige feestdagen te bezorgen. Zoo goed en kwaad als dat ging hebben wij in de eerste plaats meel ingezameld. Wij hebben toen taarten gebakken. Voor de kinderen hebben wij cacao, voor zoover die er nog was, ingezameld. Iedereen die maar iets missen kon, gaf het weg. Het resultaat was, dat wij nog heel wat kameraden met hun kinderen een prettigen feestdag konden bezorgen. Ook andere nuttige dingen werden bij elkaar gehaald.

— Heeft U ook contact met de Duitsche vrouwen?

— O ja, direct al bij de oprichting. Wij werken nauw samen en ik kan niet anders zeggen, dan dat de Duitsche vrouwen ons met raad en daad bijstaan waar zij maar kunnen.

— En hoe is het contact met het moederland?

— Dat laat natuurlijk wel te wenschen over door het moeilijke postverkeer. Daarom zijn wij steeds zoo blij, wanneer wij zoovele blijken van medeleven ondervinden uit Nederland. Bijvoorbeeld de Kerstpakketten die voor onze strijdende kameraden gezonden zijn naar België. Wat waren wij ontroerd. Ik kan het U gerust zeggen: ik heb gehuild. Als je in den vreemde zit, voel je eens te meer wat het beteekent dat er aan je gedacht wordt in het vaderland.

Veel vertelt ons kam.ske Fryling nog. En veel hebben wij natuurlijk te vragen.

— Ik zou toch zoo graag eens de landelijke leidster hooren spreken, zegt kam.ske Fryling.

— Wie weet, bent U daartoe weldra eens in de gelegenheid!

Wij nemen dan afscheid van kam.ske Fryling. Een krachtige handdruk, een krachtig „Hou Zee, kameraadske".

En de belofte weer vlug van ons te laten hooren.

te L.

Boekbespreking

„Magda bezint zich", door Ems I. H. van Soest, uitgave Gebr. Kluitman, Alkmaar.

Reeds eerder bespraken wij een boek van deze schrijfster; en wel in zeer gunstigen zin. Het doet ons oprecht leed, dat wij dit thans niet kunnen doen. Waren wij bij de vorige gelegenheid opgetogen over den frisschen geest die in de boeken van Ems van Soest opviel na al 't muffe, dat in de laatste jaren ook in meisjesboeken te bespeuren was, ditmaal treft het ons onaangenaam hoe de „humane" gedachten van een voorbijen tijd in dit, overigens keurig uitgevoerd, boek nog hun weg vinden.

Niet alleen is de geschiedenis op zichzelf onbeteekenend en de stijl hier en daar zelfs verwarrend, ook de gedachten van de hoofdpersoon, Magda, als: „Ondenkbaar, dat de lieve, zachte handen van Gijs nu ook zoo'n moordwapen omklemmen moeten...." wanneer zij aan een vriend denkt in de vijf oorlogsdagen, die over ons land woedden in Mei 1941, doen ons ietwat „misselijk" aan.

In een gesprek lezen we: „....uit al dit kwaad kan toch iets moois komen, als we bedenken, dat het goede niet vernietigd kan worden door welken bom ook...."

Schrijfster laat burgers soldaten tracteeren op bouillon en sigaretten. Herinnert zij zich niet meer, dat onze jongens in die oorlogsdagen niets mochten aannemen, „omdat het wel eens vergiftigd kon zijn...."?

En wanneer wij dan nog lezen „....iedereen is Hollander, iedereen spreekt met elkaar....", dan glimlachen wij ietwat critisch en denken aan de dagen terug, waarin er toch tegen òns, nationaal-socialisten, niet werd gespròken....!

te L.

„Wonde plekken", door G. P. Smis, uitgave „Amsterdamsche Keurkamer" Amsterdam"

Een roman uit den Jordaan, die met het volste recht den titel van „Wonde Plekken" draagt. Onbegrijpelijk voor de vele onwetenden in ons land, dat er toestanden, zooals die op schrijnende wijze in dezen, in het Jordaansch geschreven roman, in Néderland konden bestaan, waar de democratische pers, radio enz. het deden voorkomen, als zouden zùlke toestanden alleen óver de grenzen van ons land voorkomen. Een misleiding die zichzelf gewroken heeft!

De schrijfwijze is typisch, is persoonlijk en laat den lezer met één enkel woord een geheel beeld zien.

Het behandelt o.a. den millioenenzwendel van den Jood Liebermann en het lot van den arbeider, die door kommervolle omstandigheden in het gevang geraakt.

Een stukje tragedie uit eigen volk!

J. B.

Foto: I.P. en R.S.

hart, verscholen achter onzen ironischen glimlach. Dat is voor ons gebleven: het gelaat der liefde, ook al streek de lippenstift een kersrood randje om de lippen en al werden de oogen blauw aangeschaduwd als bij de „favoriete" van Sultan Soliman.

Misschien zelfs hebben volkomen ònvolksch voelende lieden dit nog eerder begrepen dan wijzelf. Hoe zouden anders plotseling zoovele Jodinnen zich met stroogele kapsels hebben vertoond?

Het is verklaarbaar, dat wij ons slechts langzaam bewust kunnen worden van datgene wat eeuwenlang onuitgesproken bleef. Maar toch doemt meer en meer het vergeten ideaal van liefde in ons op: de blonde struische maagd, die past bij den sterken, zelfbewusten daadmensch, die zijn akker ontgint of uitvaart op de wijde zee. Reeds onbewust, als in den droom, behielden wij dit gelaat der liefde, maar nu is eindelijk de tijd rijp voor de bewustwording, de onomwonden uitspraak, de herovering van hetgeen tot ons wezen behoort.

De vrouw is voor ons èèn Germaansch eeuwigheidsverschijnsel; zij

Het gelaat der Liefde

ER heeft niemand geprotesteerd, dat ik als man in dit vrouwenblad het woord heb durven voeren ;ik wil niet zeggen, dat men mij met open armen heeft ontvangen, maar ik ben juist als man toch al dankbaar, dat de kameraadskes, die in het algemeen haar mondje wel kunnen roeren, toch ook naar mij hebben willen luisteren. En in de vreugde over dat eerste succes ben ik zoo vermetel, ditmaal over de liefde te spreken. Ik zou het niet wagen, daarvan te reppen, als ik met één kameraadske alleen was (ik ben getrouwd), maar temidden van een drom abonnee's voel ik mij veilig genoeg, om dit onderwerp „objectief" aan de orde te stellen.

Dat de vrouw met alle beschikbare middelen tracht, den man te behagen en zoo mogelijk blijvend te boeien, is eenvoudig een natuurwet. De dienende geesten van kapsalon en modehuis breken zich het hoofd, hoe de vrouw het voordeeligst zal uitkomen, opdat zij ook in 1942 als een eeuwige illusie zal voorbijzweven. Of de hoed er als een bloemperk uitziet of als een balanceerend botervlootje — of de rokken hoepelen als in Hildebrands tijd dan wel of ze nauwsluitend zijn als de staart van een zeemeermin — of er een poezebandje om den hals wordt gedragen of een snoer van barnsteen zoo groot als duiveneieren — de vrouw is in de liefde een eeuwigheidsverschijnsel.

Jaren geleden had ik eens op een boschpaadje in de buurt van Aken een gesprek met een leidster van den B.D.M., een vurige strijdster voor onze idealen. Zij vertelde mij, dat men zich bezorgd had afgevraagd hoe het toch kwam, dat mannen uit de partij bij voorkeur meisjes buiten den B.D.M. ten huwelijk vroegen, tot dat het raadsel werd opgelost: de man duchtte het meisje, dat in hooge laarzen rondstapte, aan elke sport meedeed en zich zoo verschrikkelijk „tüchtig" gedroeg. De man wenschte zich nu eenmaal geen Walküre tot bruid.

Sindsdien deed de leiding alles, om de vermannelijking der vrouwelijke jeugd tegen te gaan; ondanks de moeilijke jaren van strijd moest het meisje beantwoorden aan ons Noordsche ideaal, precies zooals ze ons uit de oude sagen verschijnt, lieflijk en rein, maar vooral geen baasspeelster. En ook hier te lande is ondanks alle moderne filmverdwazing uit Amerika het oude Germaansche ideaal levend gebleven, diep in ons

is de hoedster van onze Germaansche ziel. De gevoelens, die als een lentestroom onze liefde stuwen, dienen al evenzeer de opvoeding richting te geven, opdat hetgeen tot dusver vaag tot ons overgeërfd bezit behoorde, voortaan frank en vrij aan den dag trede. Wat wij verliefdheid noemen, is een verlangen, dat alles wat wij zijn, als uit een ongekende diepte in beweging brengt; een groote liefde ontplooit al onze eigenschappen, zooals een bloem zich opent bij dag.

Zeker zijn wij geen volk, dat met zijn gevoelens te koop loopt. Ook in onze minnepoëzie blijkt onmiskenbaar iets van terughouding, de poging om een waarlijk groot gevoel te verschuilen achter scherts, die soms naar zelfspot zweemt. Maar wij die deze gevoelens kennen, ondervinden deze geenszins als geveinsd; integendeel. Deze terughouding is voor ons eerder een bewijs, dat de liefde diep en echt is; zij behoort bij ons noordsche karakter. Geen opera-achtige extase jegens de aangebedene; een diepe veelzeggende blik en een vaste handdruk — zoo eenvoudig blijven wij, ook in onze genegenheid. En zelfs de jongelui, die met jazzmuziek en vroegrijpe levenswijsheid zijn grootgebracht, worden plotseling stil, wan-

Een elegante mantel, waarbij een japon in dezelfde kleur gedragen wordt. De bontgarneering bestaat uit een smal randje donkerbruine biberette. (Foto: I.P. en R.S.)

neer de liefde hen heeft aangeraakt; dan voor het eerst voelen zij zich één met het groote mysterie der natuur..

Vermoedelijk hebben tegenstanders van het nationaal-socialisme hierin een houvast gevonden voor hun bewering, dat wij „den weg terug" wenschen, het moderne verafschuwen en de traditie van rust en degelijkheid uit vorige eeuwen liefst zouden voortzetten. Zij hebben gelijk, in zooverre zij bedoelen, dat wij diep in ons zelf willen luisteren naar de natuur, de lang verwaarloosde stem van ons bloed. Maar dat beteekent niet, dat wij willen wegdroomen in het verleden; wij zullen de stuwers van onzen èigen tijd zijn. Niet de gedachteloozen in een veramerikaniseerde wereld, niet de onderworpenen aan de machine, maar evenmin „reactionnairen".

Alleen reeds in onze verhouding tot de vrouw komt uit, dat wij menschen van déze eeuw zijn, die hun gelaat naar de toekómst wenden. En ook blijkt dit uit onze inzichten omtrent de opvoeding. Het meisje, dat nog aan het eind der vorige eeuw binnen de enge levenssfeer van het ouderhuis werd gehouden, zoodat ze — door een of meer broers „gechaperonneerd" — eens een avondje uit mocht, neemt thans evenzeer deel aan het sociale leven als leden der andere sexe. Dat is goed en gezond. Opvoeding, die niet voorbereidt tot het goede huwelijk, verdient dien naam niet. Levensgezel en levensgezellin moeten op elkaar zijn afgestemd. Hoe zou dat nog mogelijk zijn in onze dagen, wanneer de vrouw alleen sokken kon stoppen?

Wij leven in de eeuw van den a r b e i d. De tijd, dat de vrouw alleen hoedjes past, terwijl de man haar de moeilijkheden van zijn werk bespaart, is voorbij. De man zoekt 'n „kameraad", maar niet een met dragonderlaarzen en met het hoofd vol van Pascal, koolhydraten en staathuishoudkunde. Hij zoekt een lieve en tegelijk practische vrouw; hij zoekt zijn Germaansche ideaal: de vrouw, die standvastig aan zijn zijde blijft, eenvoudig en hartelijk is — de vrouw met de stille levensblijheid van het sneeuwklokje, dat bloeit, ook als de noordooster nog door het bosch vaart.

LANGE PIER.

RADIOPROGRAMMA VOOR DE WEEK VAN 9—15 FEBRUARI

Voor de Vrouw

Maandag 9 Februari Hilv. I.
9.15— 9.20 Voor de huisvrouw.
15.00—15.20 Warenkennisles door mevr. A. J. Prior-Wethmar. No. III.
15.30—15.45 Boekbespreking: „Katri" van de Finsche schrijfster Anni Nuoliwaara (uitg. Ph. Krusemann. Den Haag) d. mevr. Ellen Russe.

Dinsdag 10 Februari Hilv. I.
9.15—9.20 Voor de huisvrouw.
11.00—11.20 Vrouwenmozaïek.
18.00—18.15 Voor de Plattelandsvrouw. Mevr. Weyer-Grouwstra: Het landbouwhuishoudonderwijs in de praktijk.

Woensdag 11 Februari. Hilv. I.
9.15—9.20 Voor de huisvrouw
15.00—15.20 Vorming. Mevrouw J. Hoekstra: „De vrouw, haar volk en wendetijd Duitschland" — Frau G. Scholtz-Klink.

Donderdag 12 Februari Hilv. I.
9.15—9.20 Voor de huisvrouw. Hilversum II.
10.40—11.00 Voor de vrouw. Mariëtte Serlé en haar guitaar: „Proza en Poëzie".
15.00—15.30 Naailes door Mevr. M. Olff-van Boven. 10e naailes.

Vrijdag 13 Februari Hilv. I.
9.15—9.20 Voor de huisvrouw. Hilversum II.
15.00—15.20 Vorming. Mevr. M. Dinger-Uyldert: „Heemkunde aan moeders hand" (II).
15.30—15.45 Mej. Gesine Edelman: Hoe leeren wij onze kinderen liefde voor de natuur. „De hazelaar".

N.S.V.O. NIEUWS

ALMELO

Door de N.S.V.O., Almelo, was op 13 Januari j.l. een openbare vergadering belegd. Als spreekster trad op kamske. Holsbergen—Mense, die als onderwerp had gekozen „De vrouw in den nieuwen tijd".

Allereerst bracht kamske. Holsbergen naar voren, dat boven alles de vrouw haar taak en plicht in het gezin als het meest belangrijke dient te beschouwen, doch dat daarnaast de vrouw in het algemeen in de toekomst zeer zeker een belangrijke rol zal spelen in het maatschappelijk arbeidsproces. Het moet echter de taak der vrouwen zijn te zorgen, dat de haar toebedeelde arbeid in evenredigheid aan haar vrouwelijke krachten en geestesgesteldheid is opdat geen schade aan het organisme wordt toegebracht. Dit is een te kostbaar bezit voor het vervullen van vrouw- en moederplichten.

Spreekster wees op de vele tekortkomingen, die er nog zijn in het tegenwoordige bedrijfsleven, zoowel voor de jonge meisjes als voor vrouwen. Dat ieder zich meer de vreugde van den arbeid bewust moet worden. In de toekomstigen arbeidsstaat zijn zoowel vrouwen als mannen onontbeerlijk. Zeer zeker zullen de vrouwen in het arbeidsproces worden ingeschakeld en het is onze plicht om te zorgen, dat zij daarin de juiste plaats krijgen.

Nieuws uit Drenthe

ASSEN

De kameraadskes hebben zich hier in de maand December weer als echte N.S.V.O.-sters laten kennen. Zij hebben zich weer daadwerkelijk kunnen melden om hulp te bieden. Ten eerste met de voorbereidingen van de Midwinterzonnewendeviering, waarbij een eenpansmaaltijd werd aangeboden. Voor den tweeden keer was het de Kerstfeestviering voor de familieleden van onze kameraden en volksgenooten die naar het Oostfront zijn gegaan. Daarna heeft de groep voor de huisgenooten van de leden van de N.S.B. en N.S.V.O. een kerstfeest georganiseerd.

BUINEN

Er was een groep van de N.S.V.O. maar.... wat kon en moest er dan wel gedaan worden? Hierover sprak de districtsleidster op de bijeenkomst die gehouden werd op 7 Januari. Wij weten en zijn er ons van bewust wat onze taak is en zijn moet.

Er werden 15 nieuwe leden ingeschreven.

DIEVER

Ook hier was er bij de verschillende vrouwen een verlangen om een groep van de N.S.V.O. te kunnen oprichten. Dit gebeurde op 8 Januari. Door de districtsleidster werd het doel van de N.S.V.O. op uitvoerige wijze uiteengezet. Onder de aanwezige vrouwen was maar één gedachte: „Wij worden lid van de N.S.VO. en zullen meehelpen om een sterk thuisfront te vormen".

Zoo ook is dan daar in Diever het nieuwe jaar goed ingezet!

ODOORN

Groep Odoorn heeft op 28 December aan de kinderen van leden van de N.S.B. en andere volksgenooten een kerstfeest aangeboden. Door de groepsleidster, kam.ske Kienecker, werden ze hartelijk welkom geheeten. Een kerstverhaal werd voorgelezen door kam. Kramer en door de kinderen werden vele kerstliederen gezongen.

ROLDE

Op 8 Januari hield de N.S.V.O. Rolde haar eerste bijeenkomst te Grolloo.

Nadat de groepsleidster, kam.ske Warringa-Bruins, de bijeenkomst had geopend en de vele belangstellenden uit andere groepen had verwelkomd, werden de fraaie handwerken, die door de plattelandsmeisjes onder leiding van kam.ske Schutrup waren gemaakt, bekeken. Er was ook mooi naai- en breiwerk door de N.S.V.O.-sters vervaardigd.

De kam.skes Beijering en Hofsteenge declameerden.

Ook in Rolde marcheert de N.S.VO.

ZUIDLAREN

Op 13 December werd hier een kameraadschapsavond in het hotel „De Gouden Leeuw" georganiseerd ten bate van W.H.N. waaraan de geheele opbrengst ten goede kwam.

Kam.ske Camping-Ohm, de groepsleidster, heette allen welkom en zette het doel van dezen avond uiteen. Daarna nam kam.ske Boerma het woord en gaf een verslag van het werk W.H.N. in de provincie. Daarna werd de W.H.N-film vertoond.

JAARMARKT DER N.S.V.O. TE GROESBEEK.

Op 26 December j.l., tweeden Kerstdag, hield de N.S.V.O. te Groesbeek haar eerste Jaarmarkt in de zaal van het Dietsche huis, die zeer goed slaagde.

Zelfs kameraadskes uit de omliggende plaatsen gaven door hun komst van hun belangstelling blijk.

Allerlei nuttige en fraaie handwerken lagen smaakvol uitgestald en werden vlot verkocht. Om 9 uur 's avonds was nagenoeg alles uitverkocht. Te 10 uur volgde de sluiting door de kringleidster, met een dankwoord aan alle kameraden en kameraadskes, die aan het welslagen van deze eerste Jaarmarkt hadden medegewerkt.

HENGELO

Op 14 Januari bezocht kam.ske Holsbergen Hengelo om een voordracht te houden over „de Vrouw in het Bedrijfsleven".

De opkomst was bevredigend. Zij die er niet bij zijn geweest, hebben heel veel gemist. De voordracht toch ging niet alleen over de werkende vrouw, vóór haar eventueel huwelijk, doch over haar positie, indien zij, noodgedwongen, na haar bestemming in het huwelijk gevonden te hebben, weer opnieuw verplicht is om voor haar eigen bestaan te zorgen. Op belangwekkende wijze belichtte zij de voorwaarden, waaraan de vrouw, vóór haar huwelijk moet voldoen om aan de eischen die haar gesteld worden, in elk beroep te beantwoorden. Eveneens werd een eventueele herscholing voor haar, indien zij na haar huwelijk, weer moeten tewerk gesteld worden, besproken.

Ook vertelde zij ons van haar ervaringen op het gebied van het werken aan den loopenden band, waarbij van arbeidsvreugde om hetgeen men met eigen handen heeft gemaakt, geen sprake kan zijn.

Het vraagstuk van de werkende vrouw in het algemeen is van zoodanig omvangrijken aard, dat wij gaarne hopen kam.ske Holsbergen spoedig opnieuw te hooren.

NIEUWE PEKELA

De groep Nieuwe Pekela heeft met Kerstmis een mooi Kerstfeest gevierd. Er waren 150 leden en sympathiseerenden en 70 kinderen. De laatsten ontvingen een geschenkje en werden vergast op chocolademelk met koek en een appel.

Er was ook een mooie kerstboom, door een kameraad beschikbaar gesteld.

In Nieuwe Pekela wordt er verder hard gewerkt aan de werving van leden en niet zonder gunstige resultaten.

VLAGTWEDDE

Op 24 Dec. j.l. heeft de N.S.V.O. te Vlagtwedde haar Kerstfeest gevierd. Ook de kinderen waren hiertoe genoodigd.

Twee kameraadskes vertelden een mooi kerstverhaal voor de kinderen. Daarna werden de kinderen en de verdere aanwezigen vergast op versnaperingen. Voor de kinderen was er bovendien een geschenkje. Gezamenlijk werden de kerstliederen gezongen, waarna de groepsleidster onder dankzegging de bijeenkomst sloot.

Ook Uw kind in den

NATIONALEN JEUGDSTORM

> *„Ouders, nationaal-socialisten, lenkt er om: Uw kinderen behooren in den Jeugdstorm!*
> *De Jeugdstorm moet onze vreugde, onze glorie, onze hoop op Neerlands toekomst zijn.*
> *De jeugd moet worden gedisciplineerd, streng opgevoed en goed verzorgd zijn. Het is in deze tijden moeilijker dan ooit. Men kan geen beter werk doen dan den Jeugdstorm helpen groot te maken."*
>
> MUSSERT.

Het was op een dier zachte Novemberzaterdagmiddagen. De Jeugdstorm had dienst. Het was zoo'n echte middag om misschien voor den laatsten keer in het jaar veldwerk te beoefenen. De mededeeling hiervan deed in den troep een luid gejuich opgaan. Veldwerk! Elkaar besluipen, door slimheid een poets te bakken, de andere partij te verslaan in een heerlijk opwindend veldspel! Is er iets mooiers voor een gezonden Hollandschen jongen te bedenken?

Het spel werd met al het vuur, alle geestdrift der jeugd gespeeld. Warm, gezond, opgewekt gingen de jongens na afloop naar huis, veel te vroeg naar hun zin. Dat was weer eens een fijne middag, een middag zooals alleen de Jeugdstorm dien kan geven....

's Avonds werd er bij den streekleider gebeld. Een moeder wil hem spreken. „Hou Zee, kameraad, ik kom u mededeelen, dat ik mijn zoon van den Jeugdstorm „neem". Z'n hemmetje was vanmiddag zóó vuil en de verhalen, die hij deed, waren zóó wild, dat ik mijn zoontje daar niet langer aan kan blootstellen. Hou Zee, kameraad!"

U lacht? Dat is te begrijpen. Maar.... het is wáár gebeurd. Niet éénmaal, maar tientallen malen!!

Jawel! Zoo staan tientallen kameraden tegenover de opvoeding van hun kinderen in den Jeugdgstorm! Met dergelijke femelarijen der ouders hebben de Jeugdstormleiders bijna iedere week te maken

Het is erg, méér dan erg! En deze menschen noemen zich „nationaal-socialist", deze menschen zeggen te strijden voor een nieuw, sterk en krachtig Nederlandsch Volk! Wat bezielt hun? Willen zij de resultaten van hun strijd, die zij tot nu toe onder het brengen van veel offers hebben gestreden, straks overgeven aan een jeugd, die bestaat uit ongezonde zwakkelingen, uit jongens en meisjes van het OZO- en Sorry-slag? Willen zij een jeugd, zwak, bang voor een regenbuitje en voor vuile kleeren? Of willen zij 'n jeugd, sterk en krachtig, moedig door het leven gaand en niet bang voor het brengen van groote offers? Dan moeten zij vooral hun kinderen wegens een „vuil hemmetje" uit den Jeugdstorm „nemen"! Uit den Jeugdstorm, die de Nederlandsche jeugd in steeds toenemende mate tot zich trekt en haar opvoedt tot sterke, gezonde Nederlandsche jongens en meisjes!

Nu is eindelijk in Nederland een jeugdbeweging ontstaan, gesticht door onzen Leider, die de jeugd verlost uit den geest van slapte en dadenloosheid van vroeger, die de jeugd groote idealen, vaderlandsliefde en trouw bijbrengt om ons Volk straks tot onverstelbare grootheid te voeren en nu werken zich nationaal-socialist noemende menschen dit groote verantwoordelijke werk tegen wegens „een vuil hemmetje"!

Ja, kameraden, het zijn de laatste resten van den burgerlijken geest, die in ieder van ons nog leven, die het noodzakelijk maken den vinger te leggen op deze wonde plek. En wij weten het, deze ouders, die om een futiliteit hun kinderen uit den Jeugdstorm „nemen" hebben slechts het beste met hun kinderen voor. Maar laten zij toch nooit vergeten, dat zonder den Jeugdstorm de jeugd — en dus het Volk — werkelijk geen toekomst meer heeft, dat de nieuwe tijd eischt, dat de jeugd krachtig wordt aangepakt. Laten zij daarbij ook bedenken, dat de jeugd niets liever heeft dan zoo te worden aangepakt, waardoor zij in orde en tucht het vaderland ten volle kan dienen en eeren.

Deze ouders willen ook, dat straks hun kinderen in trouw strijden voor Leider, Volk en Vaderland, maar zij vergeten, dat de vorming en de opvoeding van hun kinderen in den Jeugdstorm daarvoor een eerste vereischte is. Zij vergeten ook, dat de Jeugdstormleiders — die werkelijk ook wel eens als ieder ander een fout maken — streng en ernstig op hun wel zeer verantwoordelijke taak in den Jeugdstorm worden voorbereid, dat zij precies weten wat zij te doen en te laten hebben en dat zij zich met opoffering van al hun vrijen tijd hebben ingezet, voor dat groote doel, dat iederen waren nationaal-socialist voor oogen staat: Een krachtig Volk in het sterke, vrije Nederland van Mussert!

Gij moeders, gij kameraadskes in de N.S.V.O., gij die zelf weet hoe noodig het is vereenigd te zijn, gij weet, uit eigen ervaringen, dat ge als enkeling niets bereikt.

Zoo is het ook met de jeugd. Daarom aan u de taak zich achter den Nationalen Jeugdstorm te stellen en den Jeugdstormleiders bij hun toch al zoo moeilijken arbeid terzijde te staan.

En dat doet ge niet, als ge handelt in den geest, zooals zij, die bang zijn voor een vuil „hemmetje"!

BREIENDE N.S.V.O.-STERS.
Hier een groepje Haagsche N.S.V.O.-sters, die tezamen met de Duitsche vrouwen een avond bijeen kwamen in den Haagschen Dierentuin om te breien voor het Oostfront.

Foto : Fotodienst N.S.B./Warburg.

Bij de foto's:

Links: Een actetasch is wel het meest gebruikte maar ook het meest verwaarloosde voorwerp. Verleng den levensduur door haar geregeld met een dun laagje was in te smeren, dat U daarna goed uitwrijft.

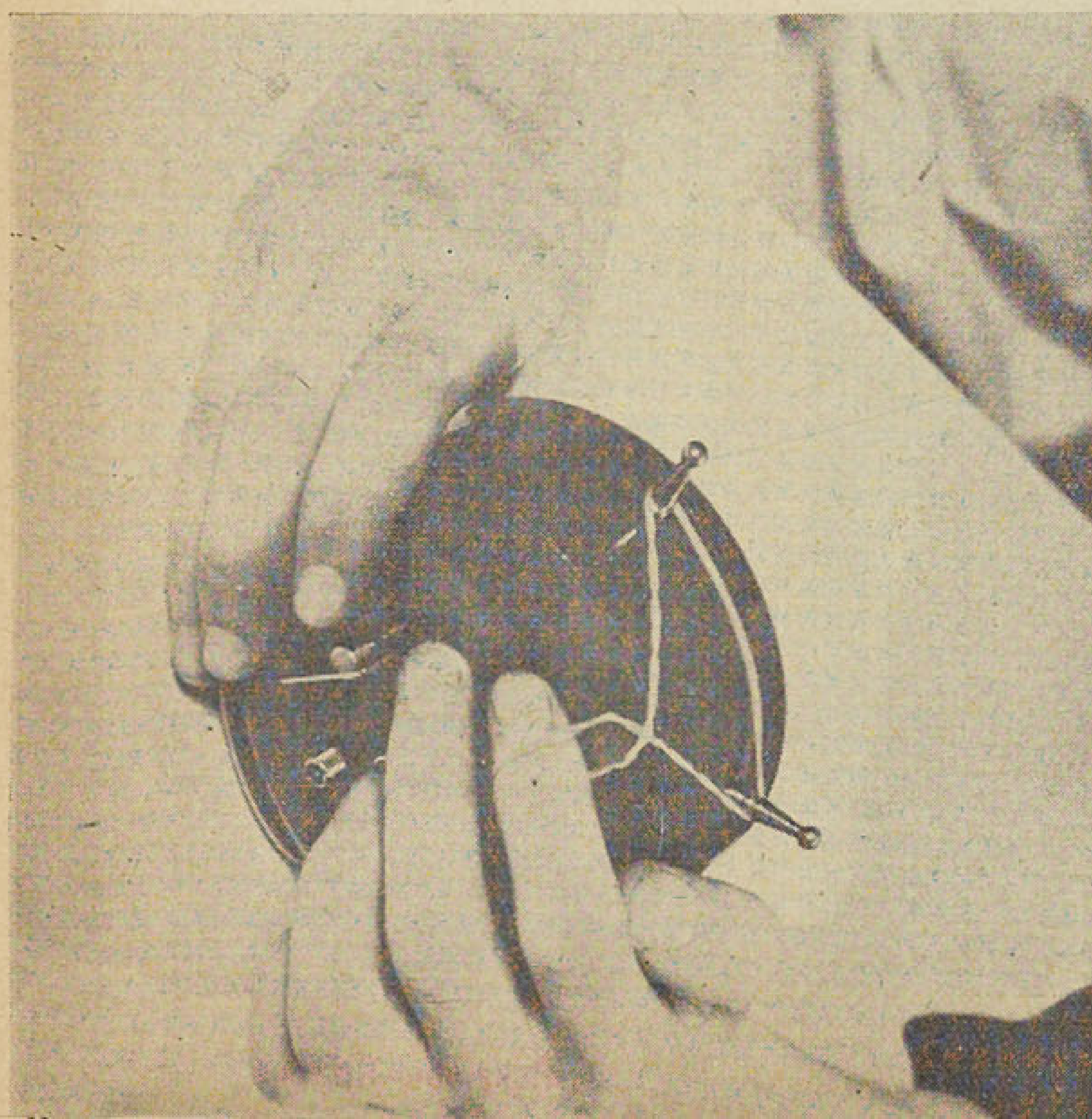
Links beneden: Vele wekkers hebben de onhebbelijke gewoonte door de trilling, welke wordt veroorzaakt door het afloopen, van Uw nachtkastje te wandelen. Bevestig een elastiekje, zooals de foto te zien geeft, en het euvel is verholpen.

Rechts beneden: Al wat van rubber is, dat wij hebben, moeten wij zeer zorgvuldig behandelen! Rubberbinders voor de fiets, banden van het opklapbed moeten nu vooral goed worden verzorgd. Wrijf ze geregeld met een laagje speksteenpoeder in. Dit voorkomt verdrogen en houdt rubber soepel.

(Foto's: Walt Verwey)

Nuttige wenken voor de huisvrouw in dezen tijd

Nuttige wenken allerlei

GOED STRIJKEN IS EEN HEELE KUNST

Een heete bout beteekent menigmaal de redding van slordige naaisters. Kleine foutjes kan men er mee wegwerken en een goede strijkster maakt het gewasschen goed als nieuw!

Goed strijken is echter niet zoo gemakkelijk. Het is een kwestie van goed werkmateriaal, routine en zorgvuldigheid.

De keuze van het strijkijzer hangt af van de huisvrouw. De eene zal een zwaarder ijzer prefereeren, omdat ze zelf niet veel kracht zetten kan. De ander verlangt daarentegen een licht ijzer, omdat dit niet zoo vermoeiend te hanteeren is. Over het algemeen zal men echter een vrij zwaar ijzer voor het gewone huishoudgoed de voorkeur geven. Let bij inkoop er op of het ijzer goed in de hand ligt, boots de strijkbeweging na en vraag het een dag op proef. De zijkanten van de zoolplaats mogen niet te scherp zijn, daar ze dan de z.g. „moeten" op het strijkgoed achterlaten. Een knoopensleuf ,die aan weerszijden van de punt is aangebracht, is zeer gerieflijk. Men kan met dit ijzer goed tusschen de knoopen komen en de belegstukjes ,die juist vaak in het oog springen, glad strijken.

Het handvat moet een goeden steun aan de hand geven. Een duimsteun is hierbij zeer gerieflijk, maar is vaak te laag of te ver van het handvat aangebracht. Een temperatuurregelaar aan het ijzer is zeker niet te versmaden. Vooral nu niet, omdat zij een hooge temperatuur voorkomt en schroeien practisch uitgesloten is. Door het automatisch uitschakelen als de bout te heet dreigt te worden. spaart men dus stroom en textielpunten, terwijl brandgevaar en ongelukken practisch uitgesloten zijn.

Tenslotte kan bij de bevestiging van het snoer een snoerspanner zijn aangebracht. Dit voorkomt het hinderlijk draaien van het koord, terwijl het sleepen van het snoer over den grond en als gevolg dikwijls het kreuken van het pas gestreken goed uitgesloten is.

Een modern strijkijzer, van alle gemakken voorzien, maakt het strijken tot een genot en een dankbare taak.

DE SCHRAPER

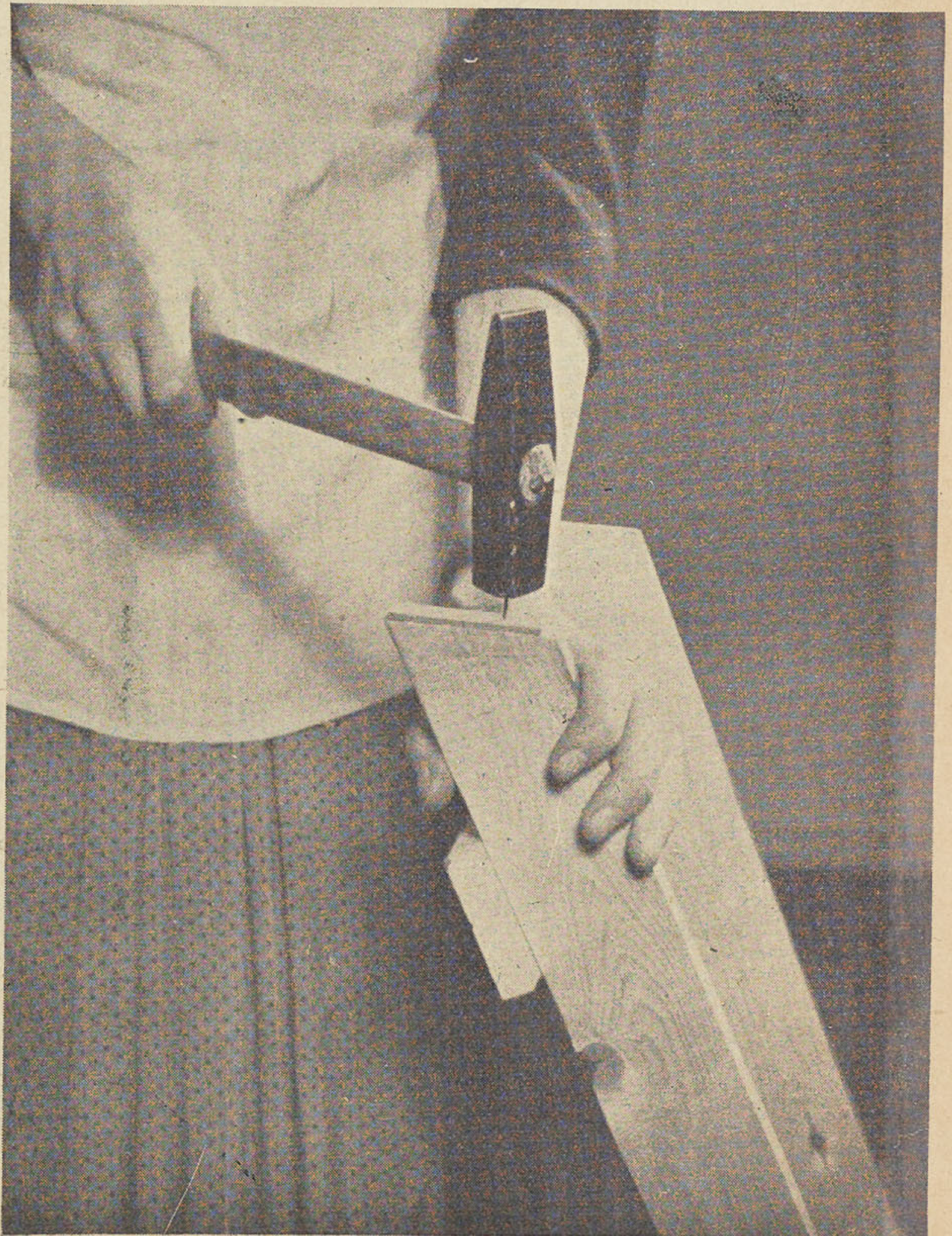
Liet men vroeger wel eens een restje eten in de pan zitten of mocht de lieve jeugd nog wel eens een lekker pannetje uitlikken, tegenwoordig maken we liefst de pan zoo schoon mogelijk en laten niets verloren gaan. Zeer doelmatig voor het ledigen der pannen is de deegschraper. Dit instrument bestaat uit een blad van rubber of celluloid, aan een houten steel bevestigd. Door de buigzaamheid van het blad, kan men zeer goed en vlug de pan of kom leegschrapen, zoodat er niets achter blijft. Het instrument doet zijn naam eer aan en schraapt als een gierige vrek alles bijeen.

De deegschraper mag bij het afwasschen niet in het sop blijven liggen, daar de steel dan spoedig van het blad loslaat.

DE 1570 MILLIOEN K.G. AFVAL

Dit verbazingwekkende getal is de opbrengst van alle vuilnisemmers per jaar in Nederland. Een getal, waar momenteel groote interesse voor bestaat, nu men op alle gebied uit „niets" „iets" tracht te maken.

Een publicatie van het dep. van Handel, Nijverheid en Scheepvaart geeft in een aardige brochure te zien wat al dat „niets" kan beteekenen. Immers, aardappelschillen en groentenafval zijn veevoer dus meer vleesch, meer boter meer melk. Oud papier wordt nieuw papier. Van oude rubber kunnen kleine gummiwaren gemaakt worden, lampfittingen kunnen omgezet worden in kopervitriool, een onmisbaar desinfectiemiddel zoowel in ziekenhuizen, als in den tuinbouw. Oude blikjes, kurken, glas en lompen zijn allemaal grondstoffen voor nieuwe materialen. Daarom ook zuinigheid bij het vuilnisvat. Ordening en sorteering, een kleine moeite en toch een goede daad.

Niets hindert de huisvrouw meer bij het strijken dan een wiebelende plank! Ge kunt dit euvel zelf verhelpen door aan den onderkant enkele op de juiste maat gesneden laagjes carton met een spijkertje te bevestigen (Foto: Walt Verwey)

WIJ SPREKEN VROUWEN UIT ONS VOLK...

De boerin van Rokkanje vertelt....

„Ik weet heusch niet, wat de tiend' pacht is", zeg ik, tegen de Boerin van Rokkanje, die me 'n verhaal doet uit haar jeugd, van het vette kleiland der Zuidhollandsche eilanden. „Wat jullie menschen uit de steden toch weinig afweten van het boeren-leven", zegt ze een beetje minachtend. „Nou", vervolgt ze, en gaat er eens goed voor zitten „dat zal ik je dan eens precies vertellen. De tiend'pacht lag op heele polders, en die verpachting geschiedde in Den Briel, elk voorjaar. Daar kwamen de boeren van het heele eiland dan voor bij elkaar. Van de oogst, van het koren, waren tien schoven telkens voor den baas, den eigenaar van het land; maar de elfde schoof was voor den pachter. „En werden die schoven dan op het land geteld?" — „Ja, dat ging zoo: De schoven werden in hokken gezet. Garven noemen jullie dat hier. Eén hok had 12 schoven, soms was er 1½ hok, van 18 schoven. En dan kwamen de baas en de pachter tellen. Telkens 10 hokken telden ze af, maar op het 11e hok werd een tak met bladeren gezet, en die was nou voor den pachter. En ik mocht als kind met mijn vader mee en zette een tak op elk elfde hok; ik had een groote vork en hielp de schoven op onzen wagen laden. Maar op een keer hadden we de burrie vergeten". „Wat is dàt nou weer, de burrie?" vraag ik. „Och mensch, dat zijn van die platte zijstukken, die we aan de zijkanten van den wagen zetten, om dien breeder te maken". „O ja", zeg ik, kleintjes beschaamd dat ik zoo weinig op de hoogte ben van boerentermen. „Nou, en toen moesten we natuurlijk heel hoog opladen, omdat de wagen zoo smal was. En ik lag bovenop het voer. Mijn vader zei al: „Dat loopt nooit goed af". Maar ik vond het fijn. En een boer, dien we voorbij reden riep tegen mij: „Zeg jij kan wel bij Onzen lieven Heer in de melkkan kijken". En een eindje verder, daar ging de heele vracht om; daar lag Maartje; maar ik had me niet eens bezeerd. Nou, dat was me wat!"

„En hoe kwamen jullie thuis?" — „Nou, het moest toch alles weer op de kar! En de boer van de melkkan hielp gelukkig een handje mee. En zoo kwam die tiend'pacht binnen", besluit de boerin van Rokkanje.

G. E. M.-v. d. V.

De boerin van Rokkanje

Zij staat, als het ware, in d' aarde geplant;
den bodem onttrokken; geboren, getogen
op 't boerenland.
Zij werkt als een paard.
Als haar bouw, is haar aard:
stoer, onbuigzaam en trouw.
Is haar taal ook wat rauw,
zij houdt niet van leugens of franje!
Zij is de boerin van de vette klei,
Zij komt uit het land van Rokkanje.

Reeds vroeg werd haar wezen op d' arbeid gericht,
steeds zwoegend en sjouwend. In het boerenbedrijf
is werken plicht.
Als de dag pas gaapt
en de burger nog slaapt,
melkt zij 't vee in de wei,
snijdt haar ploeg door de klei.
Het graan en het gras maait zij mede.
Zij rijdt als boerin haar groente en fruit,
haar oogst, naar de markten ter stede.

Wie, beter dan zij, weet wat arbeid vermag?
Geen hoekje, geen plekje in Neerland verloren:
Productie-slag!
Schoon oud, maar nog sterk,
tijgt opnieuw zij aan 't werk.
Als zij zaait, poot en plant
achter 't huis op haar land,
geen tijd meer voor praatjes of franje!
Zij is de boerin van de vette klei,
't Zuid-Hollandsche land van Rokkanje.

G. E. MONSEES—v. d. VEEN.

Waschdag in Spakenburg
(Foto: I.P. en R.S.)

DOODARM
zonder Jodencultuur?

Dezer dagen werd mij in een debat over het Jodenvraagstuk toegevoegd: „Als wij het Joodsche element in onze cultuur uitschakelen, zullen wij doodarm worden."

Dit argument wordt meer dan eens aangevoerd en daarom is het misschien goed hier nog eens nader op in te gaan.

Zullen wij werkelijk doodarm worden, als wij alles wat joodsch is of onder joodschen invloed staat uit onze cultuur bannen? Door de vraag te stellen, erkent men reeds, dat er een wezenlijk onderscheid bestaat tusschen het joodsche en het Germaansche cultuurbezit, hoezeer men ook getracht heeft dit te vermengen. Ware dit niet zoo, men zou een scheiding niet behoeven te vreezen, want zij zou onmogelijk zijn. Het joodsche in de cultuur manifesteert zich echter duidelijk genoeg en is den Germaanschen mensch in wezen altijd vreemd gebleven.

Een dergelijke opmerking toont echter onbarmhartig, hoe weinig men zich bewust is van de waarden, die in het eigen volk besloten liggen. Waarden, welke zich, indien zij niet meer verdrongen en verstikt worden door vreemde cultuur-invloeden, ten volle zullen ontwikkelen. Men heeft zich laten verblinden door een vreemden glans, men heeft ons jaar na jaar ingescherpt, dat de uitheemsche tooi waardevoller was dan het stemmige, doch voorname kleed onzer eigen beschaving. Is het echter niet meer in overeenstemming met onze Nederlandsche geaardheid ons te ontdoen van het geleende, het on-eigene en ons te toonen zooals we zijn?

Het uur der scheiding is aangebroken. Wij laten den joden, datgene waarop zij recht hebben, hun eigen cultuurbezit. Wij vernietigen de joodsche cultuur niet, wij geven haar geheel in handen van de oorspronkelijke bezitters, het joodsche volk, daar kan zij de haar toekomende plaats innemen. Voor òns is zij niet van belang.

Van één ding zijn wij, nationaal-socialisten, volkomen zeker. Al zouden wij hierdoor doodarm worden, dan nog ware dit ver te verkiezen boven het varen onder vreemde vlag!

En dan! Waren wij vroeger doodarm, voordat de joodsche vangarmen zich naar dit kleine volk uitstrekten? Loopt er niet een vaste lijn door onze literatuur van onze Middeleeuwsche liederen over Ruusbroec, Breero, Wolff en Deken, Potgieter tot op een aspect van den Nederlandschen volksaard vertegenwoordigen. Wie waren onze grootste bouwmeesters. Zijn het Van Campen, De Keyser en Berlage niet meer? Was dan soms het meerendeel der groote componisten joodsch? En dan de schilders?

Onzin! Men weet dit alles heel goed. Het ligt alleen maar hier in, dat men van joodsche zijde de krachten waarover men beschikte, handig naar voren wist te schuiven. Men heeft getracht ons te suggereeren, dat wij zonder de joden niets waren. En dit is bij een groot deel van ons volk maar al te goed gelukt. Wij hebben echter meer dan genoeg van dit opgedrongen minderwaardigheids-complex.

Toen op het eind der vorige eeuw een vernieuwing op cultureel gebied zich aankondigde, heeft het joodsche element zich nog krachtiger dan te voren ingedrongen. Dat dit niet tot een opstanding, doch tot een volledigen ondergang leidde, heeft de recente geschiedenis ons zeker wel geleerd.

Wij hebben de dragers te zijn van een zuiver Germaansche cultuur, die onaantastbaar moet staan voor vreemde invloeden. Zij kan dit alleen door zichzelf te zijn en te blijven en alleen datgene op te nemen, hetwelk in harmonie met haar wezen is en door zich genadeloos te ontdoen van alles, dat deze harmonie zou kunnen schaden.

Zoo alleen is een nieuwe en groote opbloei onzer cultuur mogelijk.

Doodarm? Wij wagen het er op!

M. A. ROSENDAHL

Gewaardeerd Bedrog

Gaandeweg valt de avond over het landschap. Het eerst helverlichte tooneel hult zich langzaam, heel langzaam in de door het manuscript voorgeschreven schemering, hier en daar twinkelt een ster. De kartonnen boomen en akkers lijken nog èchter, nog meer levend dan daarstraks en de sfeer, waarin de held en de heldin van het drama hun slotwoorden spreken, laat ook voor den meest verwenden toeschouwer niets te wenschen over. Als het doek valt, en het applaus is weggestorven, klinkt achter ons een stem: „Begrijp jij, hoe ze dat doen?"

Inderdaad: de tijd is voorbij, dat het tooneel zich kon behelpen met wat lappen en doeken als entourage. De almachtige film met zijn schier onbegrensde mogelijkheden dwong ook den tooneelleider naar hulpmiddelen om te zien en zoo groot is reeds de perfectie van deze technische vondsten, dat bij den toeschouwer de vraag rijst: „Hoe doet men dat"?

Wij hadden een unieke gelegenheid om eens een blik in de technische keuken van het tooneel te werpen tijdens een bezoek, dat wij een dezer dagen aan het gebouw van de A.E.G. te Berlijn brachten. Daar bevindt zich in de groote voordrachtszaal een tooneel, compleet met coulissen, waarop de nieuwste vindingen op dit gebied worden getoond.

Stel u voor: een tooneel in het duister van den vroegen ochtend gehuld. Links en rechts enkele boomcoulissen; de achtergrond geschilderd op een enorm doek stelt een berglandschap voor. Onder de tonen van de begeleidende muziek wordt 't langzaam aan lichter — de zon komt op en na korten tijd is het helder dag. Over het blauw van den geschilderden hemel drijven wolken, geen stilstaande geschilderde wolken, neen, werkelijk voorbijdrijvende wolken. De bewolking neemt toe, het daglicht wordt verduisterd en reeds slaan de eerste bliksemschichten over 't landschap. Het is onweer, in optima forma. Dreigend trekken de zwarte donderwolken langs het zwerk, tot de bui voorbij is. Dan valt weer de avond, de schemering daalt en de sterren worden zichtbaar, evenals de lichtjes uit de huizen op den achtergrond. Ergens langs een bergbaan trekt een verlichte trein.

Wat de toeschouwer niet weet . . .

Het geheel is zoo fantastisch, zoo bedriegelijk echt, dat wij even later met gespannen nieuwsgierigheid het tooneel betreden om te zien, hoe men deze effecten te voorschijn roept. Aan de voorzijde van het tooneel, boven het doek, bevindt zich een lichtinstallatie met een projector. Terzijde zetelt een man, die met enkele handles dit alles regelt. Licht in verschillende kleuren straalt op het achterdoek en geeft aldus de verschillende phasen van het avond- en morgenlicht aan. De projector werpt het beeld van wolken op den achtergrond, waarbij de op een glazen strook geschilderde wolken langzaam voorbij de opening van den projector rollen.

Het is alles heel vernuftig bedacht en het laat weer eens zien waartoe het moderne thaterbedrijf, dat een zoo zwaren strijd tegen de film te voeren heeft, wel in staat is. (S. R.)

De Bromtol

door G. E. MONSEES — v. d. VEEN

VOOR DE JEUGD

Tonnie holde van school naar huis met zijn nieuwen bromtol onder zijn arm geklemd. Als hij hard liep kon hij vóór het eten nog wel een kwartiertje tollen. Maar daar bedacht hij opeens, dat het Woensdag was en hij 's middags zooveel kon tollen als hij wou. Hij begon langzamer te loopen en dacht aan den prettigen morgen, die ze op school gehad hadden. De juffrouw had voorgelezen, en daarna had hij zijn muziektol voor de klas mogen laten draaien. Wat was hij trotsch geweest!

Even was hij nog bang geweest: stel je voor, dat het nu juist dezen keer eens niet goed ging! Maar 't was gelukkig prachtig gegaan! Een harde zoemtoon had door het lokaal geklonken, en toen hij een klein duwtje tegen den tol gegeven had, was die lage toon overgegaan in een veel hoogeren. Alle kinderen hadden het mooi gevonden! En hij had wel driemaal opnieuw mogen opzetten!

Liefkoozend keek hij naar den schat onder zijn arm naar de verschillende kleuren, die als banden om den metalen tol geschilderd waren; de punt was geel, dan kwam groen, rood, wit en blauw, en de groote knop, waar je het touwtje omheen winden moest, was vuurrood. Tonnie had den muziektol pas één week geleden gekregen op zijn tienden verjaardag. „Een bromtol met muziek" had boven op zijn verlanglijstje gestaan. „Zoo'n mooie, Moeder van metaal met allerlei kleuren" had hij gezegd. „In den rand zitten gaatjes en door den wind van 't draaien komt er muziek uit. Als je er een stootje tegen geeft, zoemt hij ineens weer geheel anders". Moeder had geplaagd: „Jongen, jij kent zoo'n tol toch al zóó goed, daar is toch niets meer aan voor je! Maar.... 's morgens op zijn verjaardag stond er een hooge vierkante doos naast zijn bord en daar kwam de gewenschte tol uit. Precies zooals hij zich dien had voorgesteld. Wat was de jongen blij!

Direct uit school was hij naar zijn vriendje Jaap toegehold. Zóó jammer, dat die nu juist ziek lag! Wat hadden ze er anders samen vanmiddag fijn mee kunnen spelen. Nu, Jaap was ook verrukt geweest over dat prachtige ding! Met groote oogen had hij maar liggen kijken, toen Ton hem liet draaien op den grond voor het bed. En telkens had hij geroepen: „Toe zeg, nog eens, nog eens!"

Arme Jaap, wat lag die al lang ziek. Een zware kou ging over in longontsteking. 't Gevaar was nu wel geweken, maar Jaap was nog heel zwak. Zijn handen waren zoo mager en wit geworden; wangen had hij haast niet meer, en zijn oogen leken zoo groot in zijn smal bleek gezichtje. Zes weken lag hij nu al te bed, maar als hij den dokter vroeg of hij mocht opstaan zei die, „Neen ventje, eerst moet je nog sterker worden. Eet maar veel, dan word je gauw weer beter!"

De moeder van Jaap had een kruidenierszaak en toen Tonnie na het eten den winkel doorliep, riep ze hem toe: „Ga maar in het zijkamertje. Daar staat Jaaps bed nu voor het raam. Ik heb hem maar naar beneden gehaald, dan kan hij wat uitkijken op straat, en ik hoef niet telkens de trap op."

Nauwelijks was de deur van de kamer open of Jaap schreeuwde hem al toe: „Zoo fijn lig ik hier, zeg! Ik kan iedereen voorbij zien gaan! Kom je bij me spelen?"

„Ja" zei Ton gewichtig „ik heb mijn tol weer voor je meegebracht" Jaap floot van pret. „Hier vlak voor mijn bed op den grond," gebood hij.

Een uur lang vermaakten de jongens zich met den muziektol. Wond Ton het touwtje heel stevig om den knop, en trok hij hard af, dan zweefde de tol licht en luchtig weg, en de toon klonk zoo mooi hoog en vroolijk, ging hij op 't laatst zachter draaien, dan werd de klank brommerig, kwam er een doffe toon in. „Zie je wel", riep Jaap opgewonden „nu wordt hij boos, dat hij zoo direct weer uit is!" Maar toen kwam Jaaps moeder zeggen, dat Ton naar huis moest. Anders zou Jaap te moe worden. Het laatste wat Jaap nog hoorde, toen hij de deur van 't kamertje achter zich dichttrok was: „Jong, zoo'n fijne tol! Ik wou dat ik hem had!"

Tonnie had na dien Woensdagmiddag nog veel met zijn tol gespeeld, maar helaas niet meer met Jaap. „Neen," zei Jaaps moeder, toen hij den volgenden dag weer gekomen was „je mag vooreerst niet bij hem. Jaap heeft zich zeker te druk gemaakt. Hij is weer heel erg ziek; hij heeft hooge koorts, en de dokter heeft gezegd, dat er wel een week lang niemand bij hem mag!"

Stil was Ton toen naar huis gegaan. Hij hield veel van zijn vriendje. Jaap was ook zoo'n eenige vent; altijd wist hij leuke dingen te bedenken; moest er een grapje worden uitgehaald, Jaap was haantje-de-voorste! En aardig was hij ook, altijd tot helpen bereid,, met sommen en zoo. Jaap kon zoo goed rekenen.

En nu liep het naar de groote vacantie. En morgen zou hij met zijn klas een schoolreisje maken, zooals ze dat elk jaar deden. Ze gingen dezen keer naar Artis, den dierentuin in Amsterdam. Fijn zou dat zijn, al die dieren te zien. De juffrouw had verteld van de leeuwen en de tijgers en de olifanten. En ze zouden op de kameel mogen rijden, allemaal om de beurt. Ton verheugde zich er erg op. Als het nu maar goed weer was! En als hij zich maar niet versliep, want hij moest al om 8 uur aan het station zijn; hij zou maar vroeg naar bed gaan. Maar eerst mocht hij nog even naar Jaap. Dat had Jaaps moeder gezegd. „Maar zul je niet te druk zijn, vent?" had ze nog extra vermaand. „Jaap kan nog niet veel hebben en de dokter zegt, dat hij nog weken lang in bed moet blijven. 't Is ook zoo sneu voor hem, dat hij nu weer niet mee kan met het schoolreisje ook, mijn arme jongen! Ik wou, dat hij maar beter was." — Er hadden tranen in haar stem geklonken, toen ze dat zei.

Tonnie stond voor het raam, terwijl hij aan dit alles dacht. Stel je voor; nog wekenlang in bed? Hijzelf was zoo'n robbedoes, zooals moeder altijd zei; hij hield van hard loopen en vechten en stoeien. Hij kon zich niet indenken, dat zooiets hém eens gebeuren zou. En dan niet mee kunnen met dat schoolreisje! Naar Artis nog wel! Die arme Jaap; wat moest hij veel missen! En toch was hij nog vroolijk. Ton dacht aan den laatsten middag, dat zij samen zoo'n pret hadden gehad met zijn muziektol.

En toen dacht hij: Is er iets, waarmee ik Jaap een plezier kan doen? En toen opeens wist hij het; Mijn tol! Als ik Jaap nu eens mijn tol gaf, omdat hij morgen niet mee kan? Neen, neen! Niet aan denken! Dat was toch te erg! Zijn prachtige tol, waarmee hij zoo blij was. Dien kon hij toch niet missen!

— „Ja maar," zei het stemmetje in Tons hart, „weet je nog wel dat Jaap riep: „Ik wou, dat ik hem had!" O! Jaap zou vreeselijk blij zijn!" — „Maar ik dan" zei Tonnie in zichzelf. „Dan ben ik niet blij meer!" „Och, jij hebt zooveel," ging dat stemmetje-van-binnen weer door: „Jij bent niet ziek; je kunt springen en loopen zooveel je wilt; jij gaat morgen weer

NOG EENS:

de Oostfrontpakjes

Het zal de vele kameraadskes uit het geheele land, die wekenlang zoo hard hebben gebreid voor het Oostfront en bovendien voor eenige duizendtallen goedgevulde Kerstpakjes zorgden, zeker genoegen doen hieronder eenige brieven te lezen van kameraden aan het Oostfront. Het hoofdkwartier der N.S.V.O. ontving in den loop van de laatste twee weken een kleine vracht van brieven, welker inhoud voor zichzelf spreekt.

Het moet nog wel gezegd worden, dat ook de kameraden hierin hun aandeel hebben. Want ook zij hebben er voor gezorgd, dat de doosjes vol kwamen, al gebeurde het wel eens (we durven wel haast zeggen: meestal!), dat vader zei: moeder, zorg jij nou eens dat dit doosje vol komt met alles wat een soldaat goed kan gebruiken, ik heb nu eenmaal geen tijd om al die winkels af te loopen. En trouwens, ons mannen ligt dat boodschappen doen ook niet zoo! Daarentegen waren het wel de mannen, die op het practische idee kwamen om bijvoorbeeld scheer-„gereedschap" e.d. in de doosjes te laten pakken.

Wij nemen enkele brieven uit het stapeltje:

„....ook namens de kameraden die u persoonlijk niet per brief hebben bedankt (door onbekendheid of anderszins) roep ik u allen een welgemeend hartelijk dankwoord toe voor de gezonden Kerstpakketten, die wij met vreugde ontvingen en die bij ons invielen als de bekende „borrel in den bidder". Ze hebben hier heerlijke dagen gebracht...."

„....ze brachten ons dichter in onze gedachten bij hen, die thuis het „thuisfront" moeten bezetten...."

„....gij hebt allen een prachtige daad verricht. Wanneer wij weer thuis komen, weten we ook, dat gij uw plicht hebt gedaan!"

Een twintigjarige soldaat schrijft o.a.:

„Ofschoon ik nog niet zoo heel lang lid ben van de Beweging, deed het me goed, dat ook ik niet ben vergeten. In het bijzonder omdat ik geen ouders meer heb en mijn familie „anti" is."

Niet alleen naar het Oostfront werden de pakjes verzonden; de kameraden aan het Westelijk front werden niet vergeten. Zoo ligt hier een brief voor ons „ergens uit België" van een gezinsvader, die o.a. schrijft:

„Het is voor de vaders hard om de feestdagen niet thuis te zijn bij moeder en de kinderen. Maar door zulk een medeleven wordt een boel goed gemaakt. En dan nog het voorrecht te bezitten een vrouw te hebben, die je in alle mogelijke dingen in den strijd sterkt. Toen ik haar mededeelde, dat ik graag bij de Nachrichtentruppe ging dienen, was haar eenige antwoord: „Jan, het is voor een goede zaak!" "

Een ander briefje:

„....ik kan u mededeelen, dat wij een fijnen kameraadschapsavond gevierd hebben. De Kerstpakketten uit het vaderland waren er ook. Dat wij gesmuld hebben hoef ik wel niet te vertellen. Er was ook postpapier, tandpasta, scheerzeep, sigaretten! Dat onze kameraden en kameraadskes wat te doen hebben gehad om dat alles voor elkaar te krijgen! Maar...... dat zijn de vrouwen, die weten ons op tijd te verwennen!"

„....ik was er erg blij mee, vooral met de tabak want dan kan ik weer eens een sigaretje rollen!"

Een brief van liefst veertien kameraden tegelijk! Zij schrijven o.a.:

„Wij zijn weggetrokken van thuis, waar het beter toeven is dan hier. En toch hebben wij vreugde in het hart, omdat wij weten dat in de N.S.V.O. de vrouwenhanden het werk verrichten dat ons in onze gedachten steun geeft, juist op deze dagen."

Er zijn er, die hebben zich afgevraagd: zouden onze pakjes nu werkelijk wel „over" gekomen zijn?

Wij hopen hun met het publiceeren van deze brieven een bevestigend antwoord te hebben kunnen geven!

---

heerlijk uit. En in de zomervacantie ga je uit logeeren bij Tante en Oom in Friesland. Maar wat heeft die arme Jaap?

— Ja," zei Tonnie weer „maar mijn tol, daar houd ik het meeste van." — Dan moet je dien juist geven," ging het stemmetje in hem verder. „Je zult zien, dat je dan juist heel blij bent, omdat je een ander blij maakt". Ton begreep heel goed wat dat zeggen wilde. Ja! Hij zou het doen. Nu hij zoo blij was, omdat hij morgen met de klas uitging, nu zou hij Jaap zijn mooien, nieuwen muziektol brengen....

Hij liep naar de kast, pakte de hooge kartonnen doos, die nu juist twee weken geleden op zijn verjaardag naast zijn bordje had gestaan, deed den tol er in en was even later op weg naar zijn vriendje.

Toen hij het kleine kamertje binnenkwam lag Jaap lusteloos naar buiten te staren. Wat zag hij bleek! Het was duidelijk te zien, dat hij veel erger ziek was geweest. „Dag" deed Ton expres vroolijk. „Ben je weer beter? Ik kom even bij je."

„Ja," zei Jaap „maar heb je je tol bij je? Dat mag vast niet! Moeder wil niet hebben, dat ik me weer zoo druk maak". — Even aarzelde Tonnie nog. Moest hij nu heusch het liefste wat hij had weggeven? Maar toen keerde hij zich vastbesloten naar zijn kameraadje en terwijl hij de doos in Jaaps magere handen duwde, zei hij: we gaan nu niet tollen, maar ik heb hem meegebracht voor jou; jij mag hem hebben."

„Wat!" riep Jaap „Houden? Meen je het?" Zijn oogen begonnen plotseling te stralen. „Voorgoed?" vroeg hij nog. Ton knikte: „Ja omdat je morgen niet mee kan met het schoolreisje naar Artis. En omdat je ziek bent."

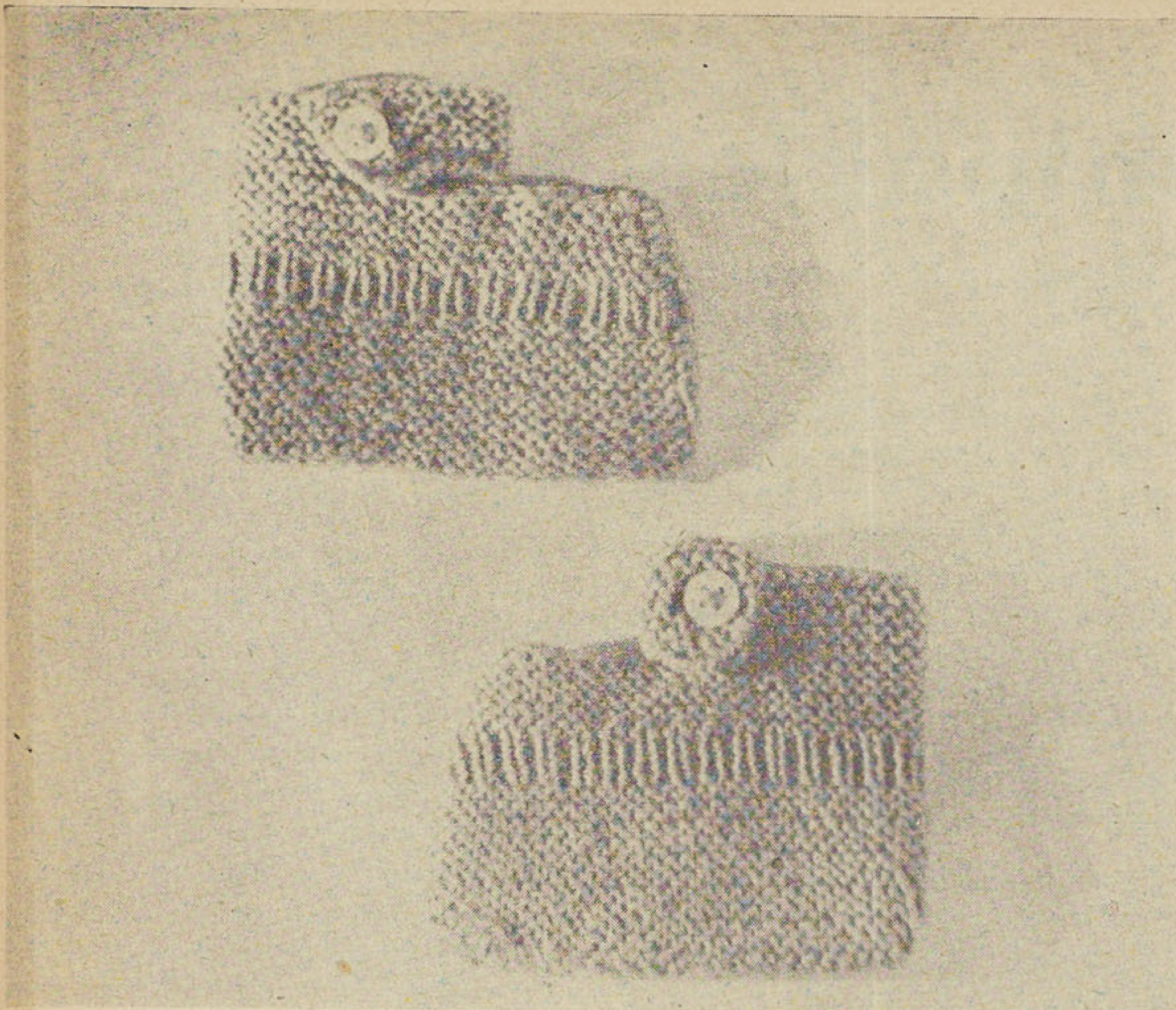
Toen wist hij opeens niet veel meer te zeggen. En Jaap ook niet. Deze had den tol uit de doos gehaald en lag er gelukkig naar te kijken. Na een oogenblik stilte zei Ton: „Nou ik ga weer. Je moeder zei, dat ik niet lang mocht blijven. Toen hij bij de deur was klonk Jaaps zwakke stem: „Dank je wel hoor Ton. Ik ben er zóó blij mee! En veel plezier morgen!"

Langzaam liep Tonnie naar huis. Hij had een leeg gevoel, net of hij iets miste. Dat is zeker die doos onder mijn arm, dacht hij. Maar gek, hij was toch niet verdrietig! Toen hij 's avonds in zijn bed lag, had hij een warm, blij gevoel in zijn hartje.

EEN KNUTSELWERKJE VOOR DE JEUGD

Een schaar, papier en een lijmpot kunnen steeds opnieuw veel pleizier verschaffen. Figuren knippen, poppetjes teekenen en alles op- of aan elkaar plakken geeft het grootste genot.

Voor ijdele meisjes hier nog een aanwijzing voor een mooi snoer kralen. Knip van gekleurd papier, oud behang is hier zeer geschikt voor, lange één cm. breede reepen. Bestrijk den achterkant met lijm en rol de strookjes op om een breinaald. Men maakt zoo kralen van ieder model, lange dunne en korte dikke. Er kunnen mooie snoeren van geregen worden, vooral als men om beurten een lange en een dikke kraal neemt.

Weinig wol . . . een aardig resultaat

(Foto: I.P. en R.S.)

Wat wij voor onze kleinste breien

Een leuk modelletje, dat makkelijk en vlug te maken is en.... weinig wol vraagt.

Benoodigd 20 gram lichtblauwe wol
4 breipennen no. 010
2 kleine parelmoerknoopen.

Opzetten 50 st. en op 3 pennen verdeelen. Steeds afwisselend 1 toer recht, 1 toer averecht breien. In elke 2e toer op 2 plaatsen 1 st. meerd., in de 2e na de 25e en 50 st. in de 4e toer na de 26e en 51 st. enz. tot 60 st. 11e—20e toer door breien. 21e—25e toer 1 recht, 1 averecht. 26e tot 35e toer op het eind van de 3e en het begin van de 1e pen in elke 2e toer 2 st. tezamen breien. 36e toer 12 st. afkanten, 26 st. breien, 12 st. afkanten, 14 st. op nieuw opzetten. In de 37e toer over alle st. opletten dat de nieuw opgezette st. bij het eene schoentje links en bij het andere rechts aangehecht wordt.

In de 41e toer 1 knoopsgat breien. In de 47e toer alle st. afkanten.

BONTMANTELS en LEEREN JASSEN

Hebt u het al gehoord....?

Een der aardigste, en tevens meest menschelijke vertelsels is het verhaal van den kapper, die op een warmen zomerdag, toen er zelfs niet meer over het weer te praten viel zonder de klanten weg te jagen, in vredesnaam maar een sensatie verzon, en vertelde, dat er op het nabijgelegen strand een vreeselijk zeemonster was gevangen.

En het einde van de geschiedenis was, dat de brave Figaro dien middag zijn zaak sloot en achter de rest van de bevolking aanliep om naar het door hem zelf verzonnen monster te gaan kijken.... Het moge menschelijk zijn, dat iemand zijn eigen verzinsels gaat gelooven — het gezonde verstand brengt den luisteraar er toch altijd toe, aan het einde van dit verhaal, den kapper lang en hartelijk uit te lachen en hem te beschouwen als het toppunt van menschelijke dwaasheid.

De Nederlander, die in oorlogstijden zoo goed als in vrede, zijn nuchtere, gezonde verstand bewaard heeft, vindt veel om te lachen, hoewel het hem misschien wel eens een beetje pijnlijk aan zal doen, dat zijn vroolijkheid ten koste van zijn eigen landgenooten is. Het is zooiets, alsof de kapper uit het verhaaltje geen fantasie-figuur, doch je eigen broer is.

Er is op het oogenblik vrijwel niemand meer in ons land, of men heeft reeds getracht hem een fantastisch verhaal op den mouw te spelden, bijv. dat de Duitsche overheid op het oogenblik in het geheim bezig is, leeren jassen en bontmantels te vorderen.

De bron van dit nieuwe gruwelsprookje is duidelijk: zekere opkoopers, die op het oogenblik groote mogelijkheden zien in den handel in bontmantels en leeren jassen, verspreiden deze praatjes alleen en uitsluitend met het doel, de bedoelde kleedingstukken tegen een zacht prijsje in handen te krijgen. Onder de goêgemeente treft men altijd nog wel voldoende lieden aan, die dwaas genoeg zijn om zulke verhalen te gelooven en te verspreiden — en voor zoover zij er zelf niet in gelooven, meenen zij er toch de bezettende macht afbreuk mee te doen.

Men herinnere zich echter, dat wanneer er iets gevorderd of ingeleverd moest worden, dit tot dusver nog nooit in het geheim gebeurd is, terwijl er altijd goede prijzen voor betaald werden, die dikwijls nog boven die van de opkoopers lagen. En zooiets geschiedt zeker niet door mannen, die de voorbijgangers op straat aanhouden, een loodje of een stempel aan den binnenkant van het kleedingstuk aanbrengen, met het bevel om het binnen twee uur daar en daar af te leveren, waarop men door middel van een kruisje op de stamkaart of door een gestempeld bonnetje van het distributiekantoor een toewijzing voor een nieuwe jas of mantel kan krijgen! De Duitsche instanties hebben deze geruchten dan ook terecht met groote verontwaardiging tegengesproken en men herinnert zich onwillekeurig de dagen, dat de geruchten de ronde deden, dat de menschen in de groote warenhuizen hun gouden sieraden af moesten geven aan Duitsche beambten. Zoomin als die gruwelsprookjes bij onderzoek ooit op waarheid bleken te berusten, is zulks het geval met de bontmantels en leeren jassen. En waarschijnlijk zal menigeen, die thans nog half aan dezen onzin gelooft, er over eenigen tijd net zoo hartelijk om lachen, als om het verhaal van den Figaro, die zijn eigen verzinsels geloofde.

Inmiddels wachten wij nog altijd op dengene, die nu zelf heeft meegemaakt, dat zijn of haar leeren jas of bontmantel op het lichaam werd gerequireerd .Voor het vertoonen van zulk een kleedingstuk, voorzien van het legendarisch stempel of loodje, kan de redactie intusschen veilig een flinken geldprijs uitloven. Inmiddels zij men voorzichtig met menschen, die interesse voor uw kleedingstukken vertoonen; de verleiding moet zeer sterk zijn voor bepaalde elementen, om gebruik te maken van het booze gerucht. Misschien lukt zoo'n brutaal-weg op touw gezette „vordering" wel.... dat is nog goedkooper dan dat men bij zijn ongure opkoopersprakijken waarlijk nog geld neer moet tellen ook ! (V.P.B.)